

CESTA ZA SMYSLEM BYTÍ

Adéla Šperková

Jít si svojí vlastní cestou nebývá jednoduché, ale člověku to dává možnost více sám sebe poznat. *Křižáček* je příběhem muže, který hledá svůj smysl bytí. Ten zhmotňuje jeho synek, jenž se hned v úvodu vydá na cestu a rodičům se tak ztratí. Jeho otec se jej rozhodne hledat, ale přitom objevuje více, než by si při prvních metrech své cesty dokázal představit. Díky dlouhým záběrům se může divák do prostředí přenést. Zároveň pomalé plynutí celého děje umožňuje, aby se člověk zamyslel i do hloubky a do jisté míry se tak ponořil do svých myšlenek.

Prostředí v tomto snímku je paralelou k fázi cesty, kterou hlavní hrdina počas filmu absolvuje. Les často evokuje místo, ve kterém se člověk může ztratit a často značí i nebezpečí. Hlavní hrdina, projíždějící na koni lesem, je tak příkladem osoby, která potřebuje najít onu „správnou cestičku z lesa“, po které by se mohla vydat. V záběrech často stromy výrazně propouštějí sluneční paprsky, což může značit kupříkladu naději v lepší zítřek. Celkově se ve filmu hodně pracuje s kontrasty světla a stínů. Myslím si, že stíny naznačují to špatné, co se lidem v životě děje a světlo – sluneční paprsky – se pak stávají tím dobrým. A mimo to i nadějí. Povšimnout si toho lze kupříkladu hned v úvodu filmu. Scéna s rozevírajícím a opět se zavírajícím mostem, kdy v jejím úvodu je celý osvětlen, ale jakmile začne klesat, tak jej začne pohlcovat stín. To může poukazovat na to, že když se most otevře, tak chlapec opustí své rodiče. Je to tragický okamžik a zásadní rozhodnutí, které ovlivní život hlavního hrdiny. Most navrácený ve své původní poloze je opět pokryt slunečním svitem – jakoby vše plynulo beze změny dále.

Scéna na polní cestě, kdy do pole běží děti a přes cestu jdou krávy, je podle mého názorem situace, kdy si člověk připadá osamělý. Hlavní hrdina má cíl a přesvědčení, ale nikdo jej pořádně nechápe. Skupina dětí běží na jednu stranu a krávy jdou na druhou – on jde po cestě uprostřed. Kráčí bez náznaku zaváhání, věří své vlastní intuici či svému vlastnímu přesvědčení a toho činí silným a vytrvalým. Troufám si říci, že oheň, u kterého hrdina tráví večery na své cestě, je ztělesněním jeho vášně a zapálení pro to se nevzdát.

Kostel stojící na kopci je další z míst, která hlavní hrdina navštíví. Přivede jej tam muž, který se chvíli předtím stává jeho doprovodem. Toho hrdina nejdříve pozoruje při stoupaní, ale nakonec podléhá zvědavosti a vydává se za ním. Jeho vnitřní rozpoložení je jako paralela k celému výstupu. Čím více se přibližuje vrcholu, tak tím více se otevírá něčemu novému a zároveň se mu naskýtá pohled na otevřenou krajinu.

Muž, který se k hlavnímu hrdinovi přidá, je jeho pomyslným průvodcem. A v určité chvíli mám pocit, že hlavní hrdina ve svém doprovodu vidí svého syna za pár let. Možná je to i tím, že do té doby potkává postavy, které s ním nikterak nesoucí a tato se najednou přidává k pátrání po chlapci. Neodrazuje jej ani neustále se párající výšivka s jeho podobiznou. Ta by mohla značit například to, že hrdina postupně ztrácí ideály a přesnou definici své podstaty.

V závěru tohoto snímku hrdina přichází na pobřeží. Je zoufalý tak moc, že svého syna vidí úplně všude – jeho podobu nalézá v dřevěných soškách i v siluetě herce. Scéna, kdy sedí na mole u moře, je vyvrcholením jeho zoufalství. Hrdina přestává věřit v to, že svého syna nalezne. Moře je pomyslným koncem Světa, na který dorazil a molo, které se nad ním tyčí, je kapkou naděje. Tím, že by se něco mohlo udát. Otázkou celého snímku může být kupříkladu to, zda není vše, co se nám děje, přesně určeno.